

18 plec

desembre 2002

informatiu d'Eina

Passeig Santa Eulàlia 25
08017 Barcelona
Tel. 93 203 09 23
Fax 93 280 05 54
info@eina.edu
www.eina.edu

Fet a Eina: La càmera estenoipeica
Museu imaginari: Isabel Campi
Corresponsal a Algete: Fernando Delgado
Arxiu: Les gàrgoles de Sergi Aguilar

Editorial

Colonialisme, Orientalisme i Interiorisme

Des de finals del segle XIX, diferents ciutats occidentals han fet ús d'espectaculars desplegaments escenogràfics i grans exposicions com a estratègia per impulsar el seu desenvolupament econòmic, accelerar el creixement urbanístic, legitimar la ideologia dominant o reforçar la identitat local. Tant les exposicions universals, internacionals o colonials com l'anunciat *Fòrum de les Cultures* comparteixen l'objectiu de convertir una part de la ciutat en un dispositiu visual que ofereixi als visitants una representació de la totalitat del món reduïda a una imatge prou ordenada, tranquil·litzadora i, a la vegada, prou entretinguda com per consolidar el poder i la seguretat de l'observatori, la centralitat i la bondat del punt de vista des del qual el món es contempla. L'èxit d'aquest tipus d'espectacle es demostra per la continuïtat d'una fórmula que es manté pràcticament sense modificacions. Però també pel fet que aquesta mateixa fórmula hagi estat adoptada a més petita escala en espais híbrids d'entreteniment, sociabilitat i consum: parcs temàtics, centres comercials, restaurants, cafeteries i xocolateries, o botigues de regals i complements tematitzen la diversitat cultural i fan de la ciutat una exposició universal dispersa.

La proliferació de locals temàtics que recreen preteses essències culturals tot reproduint estereotips i magnificant l'exotisme de la diferència ha donat lloc, en la major part dels casos, a resultats que no passen del kitsch i el cartró pedra del castell de Fu Man Chu, la cova de Simbad o la taverna de l'Almirall Belbow. Però aquesta mateixa tendència la trobem també en un interiorisme més exigent que ha anat substituint les cites historicistes característiques del postmodernisme dels anys 80 per referències "ètniques" que determinen la tria de materials amb predilecció per les fustes tropicals, l'ús d'un "mobiliari colonial" —que reutilitza les interpretacions fetes per artesans indígenes dels estils europeus dels segles XIX i XX— o la composició d'espais derivada de receptes inspirades en el feng tsui. Tot plegat resulta una estratègia eficaç per tal de domesticar i donar personalitat a la fredor d'unes propostes sovint massa genèriques i poc acollidores.

Sembla evident que el fenomen del "disseny ètnic" participa del que Renato Rosaldo a *Culture and truth: The remaking of social Analysis*. (Boston: Beacon Press, 1993, p. 69-70), ha anomenat "nostàlgia imperialista": el dol paradoxal per allò que un mateix ha contribuït a destruir. Per Rosaldo, la nostàlgia imperialista aconsegueix, mitjançant un fingit anhel d'innocència, a la vegada captivar la imaginació del consumidor i ocultar la seva complicitat amb formes brutals de dominació. Tornant a l'interiorisme, sembla clar que rera el gust "multiculturalista" per les fustes tropicals s'amaga la condescendència amb el manteniment de relacions comercials neocolonials que perpetuen les desigualtats econòmiques fomentant l'explotació de recursos naturals sovint escassos, règims de monocultiu que empobreixen els ecosistemes, i condicions de treball abusives. D'altra banda, la fascinació per la delicada chinoiserie de porcellana, la genuïna exquisidesa de la catifa de Bukhara o el transcendent escetisme del pavelló zen no són més que manifestacions de la propensió occidental a buscar certes d'autenticitat i de realitat fora d'un entorn dominat pel simulacre. Una cerca que, de fet, només aconsegueix ampliar les fronteres del simulacre i fer de la totalitat del món una gran exposició universal.

A la banda superior detall del símbol de la nova imatge de l'Orquestra Simfònica del Valles, de l'exa- lumnè Òscar Bagués. (Veure pàg.2)

Consell Editorial

Antoni Mari
Oriol Pibernat
Octavi Rofes
Mercè Valeri
Xavier Vallverdú

Col·laboradors No.18

Keith Adams
Sergi Aguilar
Núria Andreu
Òscar Bagués
Isabel Campi
Fernando Delgado
Oscar Guayabero

Disseny Gràfic

Gemma Terol

Imprès a
Masanas Gràfiques
Carrer de les Moles 31

Paper Cyclus Ofset
90 grs. de Torraspapel

Dip. Leg.: B-9844-2001

El Volkswagen Escarabat de Ferdinand Porsche Isabel Campi

Isabel Campi, professora de l'assignatura Història de l'art i el disseny II, proposa incorporar al museu imaginari, el Volkswagen Escarabat de Ferdinand Porsche.

En el meu museu imaginari de disseny no hi hauria de faltar de cap manera el projecte del Volkswagen Escarabat. Fins els anys vuitanta va ser el cotxe més venut del tot el món i quan es va deixar de fabricar va ser elevat a la categoria de mite: automàticament va aparèixer una florent indústria de restauració, els clubs d'amics i col·leccionistes, els llibres especialitzats, les trobades, les pàgines web, etc.

I amb la mitomania de l'Escarabat es va fer pública la seva rocambolesca trajectòria. Per una d'aquelles paradoxes de la història l'utilitari més admirat de totes les èpoques sortia dels somnis d'un dictador. En efecte, quan Hitler va pujar al poder, el 1933, va prometre als alemanys que prendria una sèrie de mesures destinades a motoritzar el país. Hitler es va assabentar que el dissenyador Ferdinand Porsche estava treballant en el disseny d'un "Kleinauto" (cotxe petit) i de seguida es va comprometre a recolzar el seu projecte. Porsche era un dissenyador extremadament perfeccionista i no donava mai el disseny per acabat. D'altra banda, creient que es tractava d'una simple operació de propaganda, la indústria alemanya no feia gaire cas del que s'estava coent entre Porsche i Hitler. De manera que el Führer va acabar perdent la paciència i va decidir muntar a Fallersleben una fàbrica que desitjava convertir en un model de gestió productiva: la Volkswagen. Mentre s'instal·lava la planta productora, membres de la SS pro-

vaven sota les més dures condicions els trenta primers prototips. Paral·lelament l'organització Kraft durch Freude, recollia els plans d'estalvi de milers de treballadors que adquirien el títol de propietari però no el somniat utilitari. Quan tot estava a punt va esclatar la guerra. Hitler va decidir que era més urgent fabricar cotxes de guerra que cotxes civils de manera que els soferts "propietaris" del VW no en van veure ni un.

En acabar la guerra, Fallersleben va quedar sota l'ocupació de les tropes angleses que van rebatejar la ciutat amb el nom de Wolfsburg. Irònicament el somni de Hitler seria dut a terme pels aliats els quals van posar immediatament en marxa les malmes instal·lacions de la Volkswagen procedint a la fabricació del model de Porsche. El 1949 l'empresa va ser retornada al govern de la República Federal Alemanya que, lògicament, s'estimava més desenvolupar un model lliure de connotacions nazis. Però l'enginyer en cap Heinz Nordhoff no va voler de cap manera substituir-lo ja que considerava que el projecte de Porsche era com una mena de diamant en brut susceptible de ser refinat a l'infinit. Naixia així l'era de l'Escarabat. Durant els anys cinquanta aquest va conquerir el mercat europeu i en els anys seixanta l'americà. Els poderosos fabricants de Detroit no podien creure que aquell petit utilitari alemany els prengués cada any un tros de la quota de mercat. Originàriament destinat a les classes humils l'Escarabat s'havia convertit en un cotxe interclassista desitjat per milions de conductors sense distinció de raça, sexe o edat. Una mena d'icona cultural que l'any 1968 superava la xifra de vendes, del no menys mític Ford T.

Quan es feien enquestes d'opinió als milions de conductors de l'Escarabat, a més de reconèixer les seves excel·lents prestacions i l'òptima relació qualitat-preu, sempre afegien que era un automòbil "simpàtic" i de conducció "divertida". Això em porta a reflexionar sobre un tema, aparentment trivial, que mai apareix en la literatura teòrica: que és l'humor en el disseny. Perquè hi ha productes que són divertits i altres que no? N'hi ha prou amb que un cotxe s'assembli a un insecte? Em pregunto si triomfarà el New Beetle com ho va fer el seu antecessor. Aquesta mena de retro-bombonera que, al meu entendre traïx aquells incombrables paràmetres d'economia i sobrietat que tan bé va definir Porsche i que tan aferrissadament va defensar Nordhoff.

Eina Grups de treball: Àrea de recerca i projectes externs

Nova identitat gràfica de l'Orquestra simfònica del Valles

El passat 27 de novembre va tenir lloc la presentació pública de la nova identitat gràfica de l'OSV, obra de l'exalumne Oscar Bagués. El tema va ser tractat com exercici de l'assignatura Gràfica per a productes i entitats culturals amb els professors Pere Alvaro i Alex Gifreu. A partir d'aquest treball es va organitzar un concurs d'idees del qual el treball d'Oscar Bagués va ser escollit pels membres de l'OSV per a ser desenvolupat ja com a encàrrec professional. Per aquest motiu, reproduïm l'article "Nova imatge de l'OSV" publicat a La Simfònica: revista informativa de l'Orquestra Simfònica del Valles (n. 5, desembre 2002, p. 6).

"La Simfònica continua en la seva línia d'orquestra professional pionera dins el panorama musical català. I aquest cop ho ha tornat a posar de manifest en un projecte que s'inicià l'any passat: la recerca d'una nova imatge corporativa. Aquest gran pas l'ha fet en col·laboració amb Eina, Escola de Disseny i Art, centre vinculat a la Universitat Autònoma de Barcelona. Més d'una vintena de propostes d'una qualitat extraordinària van ser presentades pels alumnes del darrer curs del Graduat Superior en Disseny dins de l'assignatura Gràfica per a productes i entitats culturals, impartida pels professors Pere Alvaro i Alex Gifreu.

En els processos de selecció, hi han intervingut tots els músics de l'osv, seguint amb el nostre tarannà democràtic on totes les decisions es prenen des de la mateixa base. A mes, hem rebut l'assessorament de Norberto Chaves, professional dedicat exclusivament a temes d'imatge corporativa. Finalment l'Orquestra Simfònica del Valles s'ha decantat per la proposta del dissenyador Oscar Bagués.

Table with program details for the festival, including dates, times, and locations. The table is partially obscured by the 'simfònica' logo.

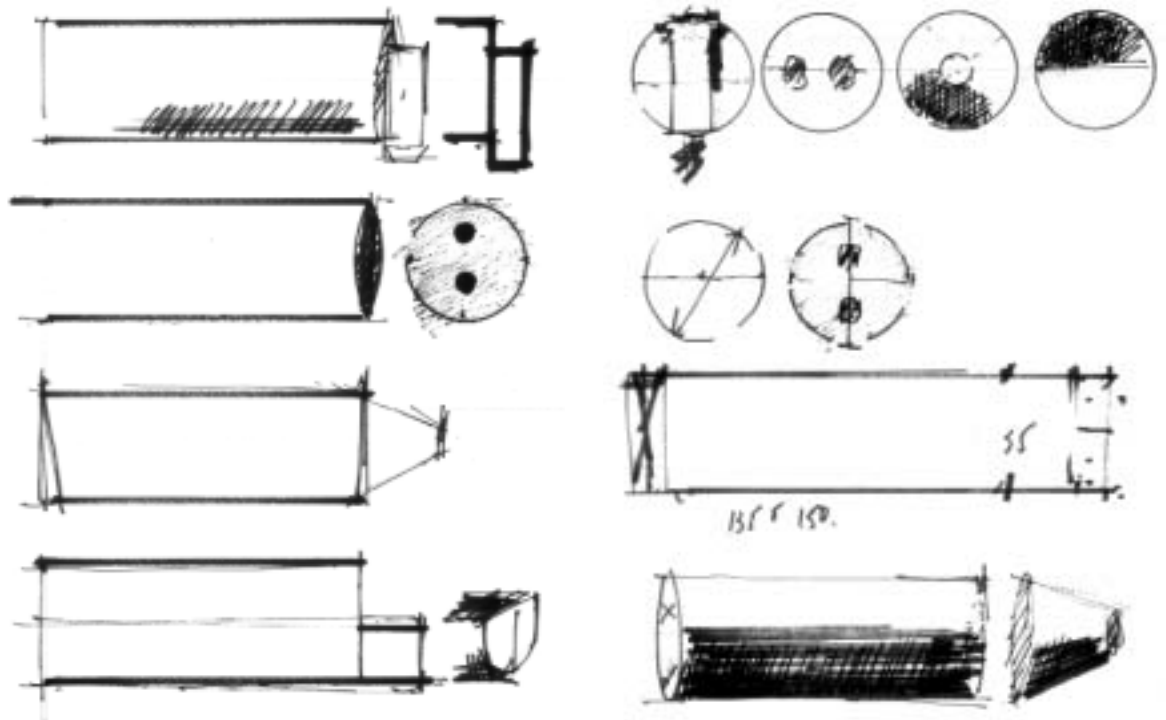

Tot el nostre suport gràfic compta a partir d'ara amb una nova imatge corporativa on es destaca l'adjectiu "simfònica", perquè és així com el públic en general ens coneix. Cal destacar que el logotip sorgeix de la composició i del tractament modern que s'ha donat a una tipografia clàssica. La composició es asimètrica i utilitza minúscules, i hem personalitzat la tipografia eliminant el punt de les "i", alhora que el pronunciat accent obert damunt la "o" de simfònica posa de manifest l'origen català de la nostra orquestra. La nova imatge corporativa compta amb un element d'animació, que podria interpretar-se com la representació de l'activitat "poèticartística" de l'orquestra. Aquest element d'animació adoptarà diferents formes en funció de l'aplicació gràfica que s'utilitzi i en qualsevol cas es mantindrà una unitat corporativa sòlida. La flexibilitat i ductilitat d'aquest element l'identifiquem directament amb el tarannà de l'osv, tant a l'hora de programar temporades com de viatjar a qualsevol punt de Catalunya per difondre la música simfònica."

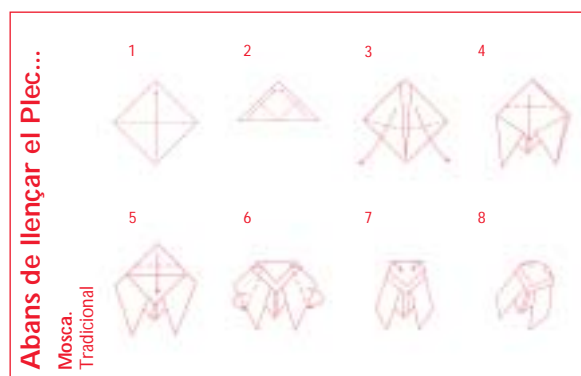
Les Gàrgoles de Sergi Aguilar

Tot observant la façana d'Eina destaquen uns elements arrencats sota la teulada del bloc central de l'edifici que desafien la mirada rutinària. Es tracta d'unes gàrgoles que per les seves dimensions i, sobre tot, pel seu llenguatge formal contrasten amb l'arquitectura historicista del Palau de Sentmenat. L'autor d'aquests elements és Sergi Aguilar, professor de l'assignatura *Escultura*, del qual hem recuperat per l'Arxiu d'Eina els esbossos originals que reproduïm en aquest Plec.

Les quatre gàrgoles de Sergi Aguilar son, junt amb el mural d'Albert Ràfols-Casamada, les dues peces del Fons d'Art de la Fundació Eina que es van concebre per ser integrades en l'espai específic quan va ser remodelat el palau, l'any 1994, per l'equip d'arquitectes Espinet&Ubach. Aquestes gàrgoles ocupen el lloc d'unes antigues gàrgoles neogòtiques molt malmeses i sense prou entitat com per plantejar-ne la reconstrucció. Ni les unes ni les altres compleixen amb la funció d'evacuar, a distància de la paret, l'aigua de pluja que cau sobre la teulada, donat l'orientació de la coberta. És probable que una coberta anterior requerís unes gàrgoles que ocupessin aquest emplaçament, però les que es van trobar formaven part ja d'un conjunt d'aplicacions decoratives de procedència i qualitat diversa amb les que els antics propietaris van anar embellint l'exterior de l'edifici.

Malgrat haver perdut la seva funció, l'equip que va desenvolupar el projecte, Miquel Espinet al capdavant, va valorar el paper compositiu de les gàrgoles o, en tot cas, va trobar en la seva substitució l'oportunitat d'incorporar una referència actual, coherent amb la nova destinació de l'edifici. Amb aquests pressupòsits va treballar Sergi Aguilar, professor d'escultura de l'Escola, que va concebre quatre elements cilíndrics, realitzats en acer corten, que mantenen una relació simbòlica amb el doll d'aigua. Mirant la façana i seguint l'ordre d'esquerra a dreta, podem trobar un sortidor anàleg a una aixeta, un altre sortidor amb dos forats situats en vertical, un tercer amb forma de canal invertit, i finalment un quart sortidor amb acabament troncocònic. La proposta de Sergi Aguilar resol el repte de no fer un motiu ornamental apel·lant a una metonímia: les gàrgoles actuals són elements que conviden a l'observador a transformar la rigidesa dels materials i de les formes geomètriques en les diferents maneres de fluir, participant així d'una poètica de l'absència.

Fotografies amb càmeres estenopèiques

La construcció d'una càmera estenopèica a partir del principi de la càmera obscura forma part del programa de l'assignatura *Fotografia* (professors Núria Andreu i Manel Esclusa). Publiquem els resultats d'aquest exercici amb els comentaris d'alguns dels seus protagonistes.

Amb una caixa, paper fotogràfic, material per revelar i paciència... es poden fer fotografies!

Núria Andreu: "Per començar aquest curs amb els alumnes de fotografia hem fabricat una càmera obscura, fent fotografies als voltants de l'escola. L'artefacte és el més primitiu per obtenir les imatges: una caixa hermètica a la llum amb un forat. L'experiment ens fa canviar la percepció de la mirada i del temps aturat. A vegades ens sorprèn la similitud de les imatges amb el quotidià tot i que semblen pertànyer al passat, en d'altres el resultat es ben estrany i desconegut."

Isabel Velasco: *Experiment 1. Càmera estenopèica* "Per aconseguir una imatge només ens cal aquesta càmera i un material sensible a la llum, com pot ésser el paper fotogràfic, que posarem dins la càmera. La definició de la imatge depèn del forat que fem i de la distància focal que escollim. La distància focal és la que hi ha entre el punt d'entrada de llum i el pla focal on es troba el paper. Si canviem la distància focal variem la mida d'allò que fotografem dins la imatge i la perspectiva. El diàmetre de l'orifici d'entrada és el que actua de diafragma. Com més gran és el forat o estenop, més entrada de llum i per tant necessitem menys temps per fer l'exposició però també obtindrem menys definició d'imatge. Quan sortim a l'exterior hem de mirar el temps d'exposició que necessitem per la quantitat de llum que hi ha, fent proves o bé amb un fotòmetre si hem calculat el número de diafragma. Aquesta experiència ha estat força enriquidora ja que d'aquesta manera hem arribat a l'essència de la fotografia, al més bàsic, entenent alguns dels conceptes més elementals d'aquesta ciència o art."

Negatiu i positiu del jardí d'Eina, Ana Prieto

Negatiu de l'edifici d'Eina i càmera d'Ana Domínguez

Ana Domínguez: "Buscava un espai arquitectònic on poder captar el grau de nitidesa d'aquest medi fotogràfic. El resultat és inesperat, el fet que la imatge surti totalment invertida fa que sigui difícil imaginar-te l'enquadre. Estic satisfeta dels resultats, però continuaré experimentant i fent proves per veure els diferents resultats que es poden obtenir de variar l'obertura de l'estenop i la distància focal. Al positivar-la hauria d'haver fet una reserva per la vegetació i haver donat més temps a l'edifici, perquè aparegués més nítid i detallat. Malgrat això m'agrada el resultat, fa que semblin fotografies antigues".

Càmera feta a partir d'una caixa de llavors. Ramón Garriga

Ramón Garriga: "La càmera estenopèica pot semblar molt simple, però amaga uns coneixements tècnics molt més complexos del que pot semblar a priori. Es pot dir que és l'aparell mínim per capturar la llum. Es compon d'un cos central, el qual pot anar des d'una caixa de llumins a una de detergent o un bagul... tot el que t'imaginis, sempre que quedi totalment fosc al seu interior. En un extrem d'aquesta caixa es fa un petit forat amb una agulla".

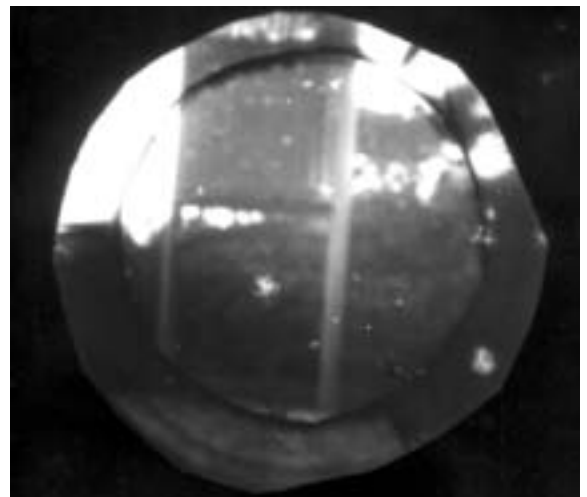
Mercè Fernández: "Vaig construir una càmera de cartolina negra i la vaig fer en dues peces, de manera que podia moure la distància focal i aconseguir diferents resultats. Dins la càmera vaig col·locar un paper vegetal per tal de previsualitzar la imatge invertida. El que vaig comprovar és que variant la distància, si apropava el paper al forat, l'angle de visió augmentava i s'eixamplava la imatge. Si l'allunyava, l'angle es feia més petit i només agafava una part de l'edifici. Vaig escollir la façana de l'Escola i vaig decidir que sortís tot l'edifici amb una distància focal curta. Els resultats van ser els d'una fotografia feta amb gran angular. A la fotografia es veu tota la façana de l'Escola, però una mica deformada, a causa d'aquest angle tan obert".

Estel Rosell: "Després de fer aquest exercici, amb la càmera estenopèica hem pogut observar quins eren els passos per obtenir una imatge: hem pogut comprovar que a la imatge en negatiu, les parts fosques de la realitat surten clares i les parts clares, surten fosques. A l'hora de realitzar el positiu, podem variar la intensitat dels tons de la fotografia, depenent de l'exposició amb l'amplificador. El positiu serà una interpretació de la realitat."

Guillermo Brotons: "En un primer moment no pots controlar com seran aquestes fotografies. Es controla a partir de la correcció: Escullo una vista del jardí d'Eina (palmeres, matolls i cel de fons), deixo la caixa al terra amb unes pedres que l'aixequen de la part superior, obro el forat. Espero uns deu minuts i el tanco. Vaig al laboratori (únicament amb llum vermella), trec el negatiu i el revelo en les tres cubetes. En posar el paper al revelador veig que s'ha sobreexposat. És tot negre. Torno a fer l'exposició, però aquest cop només esperant 4 minuts, al revelar torna a sortir negre. Me n'adono que el meu forat igual és massa gros i l'exposició ha de ser menys temps. Preparo un altre paper i aquesta vegada només faig l'exposició d'un minut, veig que surt alguna cosa. Efectivament: es pot veure una palmera i alguns matolls."

Càmera i fotografia d'una paperera., Lluc Rosell

01 Emili Padrós: La mirada de l'objecte Oscar Guayabero

El cicle *Mirades a la lleugeresa* neix amb el doble objectiu de, per una banda promoure el dispositiu de reflexió i debat, "Per més informació Eina DM" i per l'altra, tenir durant el curs un grup d'interessants "Mirades a la lleugeresa" entenent aquest terme no només com un objectiu lloable des de el punt de vista sostenible, si no també com una manera de mirar el món i per tant d'entendre la creació. En aquest cicle tindrem l'ocasió de poder veure i escoltar diferents personatges del món de la creació, des d'ara fins al proper mes de juny i a la manera de l'escriptor Enrique Vila-Matas en la seva *Enciclopedia abreviada de la literatura portàtil*, farem un petit catàleg de personatges lleugers.

En la primera de les xerrades i sota el nom de La mirada de l'objecte vam tenir ocasió de conèixer una de les mirades més lúcides que ha donat el disseny en els darrers anys. L'Emili Padrós, juntament amb Ana Mir, han constituït un dels equips més actius i atractius de Barcelona. Són autors entre d'altres de projectes com "Flying Carpet", amb el qual van guanyar un concurs organitzat per la revista Domus per a l'empresa Boeing. És professor habitual de l'escola Elisava i ha exposat el seu treball en nombroses ocasions tant a Barcelona com fora de la nostra ciutat. En aquest moment està comissariat una exposició anomenada "Alehop! Disseny, enginy i remeis", que s'inaugurarà el proper mes d'abril dins de la programació de l'Any del Disseny.

D'altra banda ens va mostrar una experiència industrial interessant i malauradament no portada a realitat. Al 1963 Alfred Heineken, emparentat amb els grans productors holandesos de cervesa, va decidir dissenyar un nou envàs d'una ampolla de cervesa després de tornar de les Antilles Holandeses. En aquest viatge el senyor Heineken va descobrir dos fets que el van sobtar: a les illes els seus habitants vivien en una precarietat gairebé absoluta. D'altra banda va comprovar el gran consum d'alcohol i principalment de cervesa, per tant va trobar abocadors amb acumulació de moltes ampolles de cervesa. Com que podia fer molt poc per millorar l'economia del país o el consum responsable de l'alcohol va aportar una solució enginyosa que si bé no canviaria la situació potser sí la milloraria. Va decidir fer una ampolla de cervesa en forma prismàtica i amb un gruix una mica superior a l'habitual, similar als coneguts maons de pavès on a més el broc encaixava amb el fons i per tant es podien acoblar les unes amb les altres. Per tant, els antillans podien reutilitzar els envasos com a maons per a fer les seves precàries vivendes. Els nous maons aïllaven de fred i calor ja que contenen una càmera d'aire i deixaven passar la llum i a més eren de franc.

És des d'aquesta mirada de la qual surten projectes a mig camí entre el gadget casual i el poema objecte, com: un tap d'ampolla que alhora és porta llampades; un fregall de cuina en forma d'arbre de Nadal, per utilitzar-lo durant les festes nadalenques; un plat de llosa amb una regla al fons del plat, per "saber quants centímetres de llonganissa et menges" o un got amb dos empremtes digitals serigrafades per posar-se "dos ditets" de vi.

Podria semblar que l'Emili es dedica a tractar als objectes com joguines, però és que sovint les joguines tenen solucions enginyoses fetes d'una forma lliure, perquè no tenen l'obligació de ser serioses. I aquestes solucions es mostren especialment interessants quan es pretén especular com serà el futur proper del nostre entorn objectual, com en l'exposició "Futur Compost" (Primavera del Disseny 1999). Llavors sorgeixen respostes com "estovar" la tecnologia dels ordinadors o utilitzar l'energia que generem mentre caminem.

Si alguna cosa identifica el treball de l'Emili és una manera desmitificadora de mirar els objectes, alhora dotada d'una certa poètica. Aquesta manera de mirar el porta a fixar-se, molt sovint, en els objectes casuals fets per la gent, per solucionar problemes domèstics. Objectes que es produeixen quan la gent és capaç de subvertir qualsevol llei restrictiva pel que fa a l'ús de l'espai públic o qualsevol mancança. Objectes que apareixen per la necessitat de crear-se el seu propi territori, com per exemple: els venedors ambulants, o de sobreviure a la crònica mancança d'un país com Cuba. Aquestes solucions 100% funcionals sorgeixen molt cops al reutilitzar objectes preexistents amb un ús diferent. És d'aquest "disseny de carrer" del qual molts cops s'alimenta el seu treball: "M'interessen més els objectes que respiren modestia i que la gent crea per solucionar problemes casolans que la darrera cadira de no sé qui".

Seguint el consells de Bruno Munari: "Luxe és aquell recurs que utilitza la gent per impressionar als ignorats però només als estúpids els interessa impressionar als ignorants", l'estudi Emiliana ha generat el projecte d'interior d'un Boeing per a executius a mig camí del chillout i l'experiència sensitiva on el luxe és poder cuinar pels amics, sentir el viatge o canviar per una estona els rols jeràrquics de la oficina. Aquest projecte, per cert, va guanyar el concurs per davant de l'estudi de Frank O. Gehry..

Seguint els paràmetres del cicle, la mirada de l'Emili Padrós se'ns va mostrar lleugera, però alhora plena de matisos, lectures i detalls que fan del seu treball una referència en qualsevol catàleg lleuger i per suposat en el nostre particular que ens acompanyarà tot el curs.

En aquest sentit l'Emili ens va mostrar dos exemples prou il·lustratius: L'experiència insòlita i lloable de "resistència pacífica" dels treballadors de l'empresa Sintel que els va portar a ocupar durant mesos més d'un quilòmetre del Paseo de la Castellana a Madrid. Durant aquest temps de lluita obrera els treballadors van crear una ciutat dintre de la ciutat. Van aconseguir integrar el mobiliari urbà dintre del nou espai domèstic. En aquest nou habitat tot era reutilitzat amb imaginació i eficàcia. A més a mesura que passava el temps s'incorporaven també altres elements de la cèl·lula familiar (dones i nens) amb les seves pròpies necessitats i per tant amb les seves pròpies solucions. En aquest sentit és interessant el tractament en llenguatge de projecte que fa la revista Diseño Interior en un reportatge sobre l'afer.

Properes xerrades

La mirada arquitecte efimer

Enric Ruiz Geli, *Arqte.*

Component del col·lectiu que ha creat Metàpolis (Festival d'arquitectura avançada). Els seus treballs se situen a mig camí entre l'efimer i l'especulació tecnològica. Autor d'exposicions com *La Ciutat dels cineastes* i d'escenografies com la del Musical sobre Gaudi.

La mirada low-tech

Quim Tarrida, *Artista plàstic i creatiu digital.*

La mirada 10 metres més objectiva

Jordi Bernadó, *Fotògraf.*

La mirada de la persuasió

Subhankar Rai, *Director Creatiu de Camper.*

La mirada perdurable

Jordi Bigues, *Periodista i ecologista.*

La mirada point-blank

Roger Gual, *Dissenyador i Director de Cinema.*

Navidades en Algete per Fernando Delgado

Fernando Delgado Just nace en Madrid en 1976 en la Calle Oña de la zona residencial Virgen del Cortijo. Cursa estudios en la Escuela de Artes Decorativas de Madrid obteniendo el título de Arquitectura de Interiores. A la edad de 22 años se exilia de Madrid por motivos políticos y llega a Barcelona para completar su formación como diseñador. Actualmente cursa el cuarto curso de diseño gráfico en Eina, compaginando los estudios con prácticas profesionales en el estudio Piter Bálida & Associats. "En Eina he encontrado el asilo y cariño que antes se me había negado, aunque no he perdido la esperanza de regresar a mi tierra una vez las aguas vuelvan a su cauce".

¿Cómo llegar?

A Algete se puede acceder fácilmente y sin peaje por la Carretera Nacional de Burgos. En el kilómetro 23 se encuentra el desvío a mi villa, desde este último punto se puede divisar un destacable ejemplo de arquitectura industrial: la fábrica de cerveza Heineken que produce más de 1.000.000 de barriles al año. A pesar de que la fábrica siga conociéndose por su antiguo nombre de El Águila, en los jardines de su entorno prolifera una importante colonia de patos que hará las delicias de los aficionados a la ornitología. Llegados a este punto, sólo seis rotondas nos separan del centro de la villa. La primera rotonda nos conduce a un importante complejo gastronómico y recreativo: el restaurante de la cadena McDonalds que incluye área de juego y McAuto y donde, previa reserva de mesa, podemos disfrutar de genuina cocina internacional. Antes de llegar a la segunda rotonda cruzaremos el siempre sorprendente río Jarama tomando precauciones ante sus bruscas crecidas y desbordamientos.

Tras dos nuevas rotondas sin nada a destacar nos adentraremos, al llegar a la quinta rotonda, en la zona industrial: el motor productivo y simbólico sin el cual se hace imposible explicar el desarrollo experimentado por Algete en el transcurso del pasado siglo. Tras la última rotonda nos esperan unas Navidades mar cada por dos acontecimientos de gran trascendencia en la vida de la comunidad: el Rastrillo de Navidad en la Casa de la Cultura, y la Cabalgata de Reyes con la tradicional persecución del coche de SSMM a cargo de jóvenes motoristas a la caza de los preciados caramelos,

A la dreta dues imatges típiques d'Algete: el torero "El Algeteño" (1876-1947) i el Santísimo Cristo de la Esperanza. A l'esquerra, traçat del Circuito del Jarama.

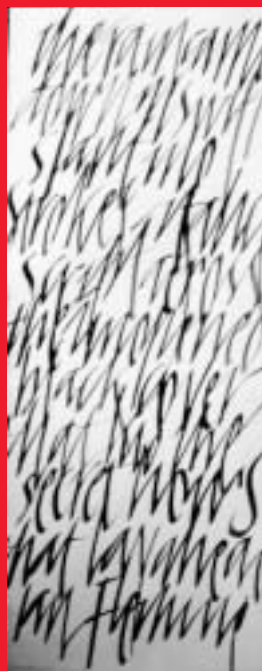
¿Cómo salir?

Des de esta misma rotonda hay que deshacer el camino y dejar la villa no sin antes quedar atrapado por el encanto de la procesión automovilística habitual en horas punta (de lunes a viernes, de 7 a 9 y de 18 a 21). El recorrido puede completarse con una visita al mítico circuito del Jarama. El aparcamiento es amplio y bien organizado, pero los accesos desde la nacional son malos provocando grandes atascos que los aficionados suplen pasando la noche de fiesta en fiesta por los alrededores del circuito.

Exposicions

Textures Keith i Amanda Adams

El passat 2 desembre es va inaugurar a la galeria H₂O, l'exposició *Textures* de Keith Adams, professor de les assignatures *Tipografia 1* i *Color i escriptura*, i Amanda Adams. Del seu treball, Abel Figueres ha escrit: "La cal·ligrafia d'Amanda i Keith Adams transcendeix la funcionalitat, la reproducció o la simple còpia per esdevenir cal·ligrafia artística, per esdevenir cal·ligrafia que trasllueix i reflecteix la personalitat i la sensibilitat de l'individu que la fa i l'esperit del moment en què ha estat feta. En el seu cas, més que d'un art de la cal·ligrafia estem parlant d'una cal·ligrafia que esdevé una altra mena d'art, o potser més ben dit, d'una activitat artística que pren com a punt de partida la cal·ligrafia per a sobrepassar-la i transcendir-la." ("Quan la cal·ligrafia esdevé una altra mena d'art", *Avui*, 12-12-2002).

Textures es pot veure del 2 al 23 de desembre, de dimarts a divendres d'11:00 a 13:00 i de 17:30 a 20:00 i els dissabtes d'11:00 a 13:00, a la Galeria H₂O, carrer Verdi, 152.

A dalt: *Italic Rain* d'Amanda Adams a partir d'un text d'Ian Fleming. A baix: *Darrer comunicat* de Keith Adams a partir d'un text de J.V. Foix.

Gràfiques ocultes

El dijous 2 de gener del 2003 a les 19:30 hores tindrà lloc l'acte d'inauguració de l'exposició *Gràfiques Ocultes* al Convent dels Angels (carrer dels Angels s/n, Barcelona). Aquesta exposició ofereix una panoràmica de la comunicació gràfica produïda a Catalunya des del 1965. Ha estat comissariada per Oscar Guayabero, professor de *Projectes Interdisciplinars II*, i Jaume Pujagut, professor de *Tècniques gràfiques I*.

EGM
LABORATORIS COLOR

Digitalització
Escàner cilíndric i pla
Photo CD, Pro-Photo CD

Filmació
Negatius i diapositives

Retoc electrònic
Tractament digital d'imatges
Preparació arxius digitals

Copiat directe digital
Còpies plotter
Còpies LIGHT JET-LASER LAB
Sublimació
Paper Normal (Fiery/KODAK)

Tel. 93 201 63 88
egm@ibernet.com
egmprod@ibernet.com
www.egm.es

Fotoacabats
Muntatge
FOAM/Melamina/Forex
Plastificats

identidad corporativa
packaging
publicaciones institucionales
empresariales

JM GARROFÉ DISSENY

Nipolls, 227 - 08073 Barcelona
Teléfono 93 208 98 98
Fax 93 208 15 21
E-Mail: jmg@garrofe.com

EPSON[®]
<http://www.epson.es>

TORRASPAPEL
DISTRIBUCION